

afgøres, men Forhold, som eventuelt kunne blive Genstand for en offentlig Politisag, men det staar der ikke. — Man skal jo altid vænne sig til et saadant nyt Ord; det falder maaske de Herrer for Brystet første Gang. Nu have vi i adskillige Maaneder i Udvalget brugt Ordet Forelæg, og nu er det blevet fuldstændig geläufigt eller mundret for os, og jeg tvivler ikke paa, at saasnart Ordet kommer ud i Livet og der er gaaet en Maanedstid, vil man oppe i Kriminal- og Politiretten være meget glad over det, og der vil intet Menneske være, som ikke ved, hvad det betyder, og Betydningen vil ogsaa meget hurtig gaa op for Publikum. Jeg synes, at navnlig Jurister skulde lægge sig efter at finde gode Ord, dannede efter dansk Sproganalogi, og det tror jeg, vi have gjort her. Naar vi en Gang komme til Retsplejereformen, ville de Herrer vist finde, at Kommissionen har fundet Ord, der maaske fra første Færd synes lige saa aparte som dette, men som man i Virkeligheden meget hurtig vil vænne sig til.

Idet vi altsaa foreslaa at ombytte Ordet Bødepaalæg med Ordet Forelæg, som vi nærmere have betegnet i § 1, have vi derved givet Lovforslaget en væsentlig forskellig Karakter fra den, det tidligere har haft. Men det fremgaar ogsaa af en anden Ændring. Den ærede Ordfører dvælede ved, at vi i Virkeligheden lægge hele Vægten paa den sigtedes Vedtagelse. Vi forlange, at Forelægget skal vedtages endogsaa ved Underskrift af den sigtede i to Vidners Overværelse, saaledes at det, der sker, er, at den paagældende underkaster sig eller vedtager at betale en saadan Bøde. Det staar ham fuldstændig frit, om han vil give sin Underskrift eller ikke. Har han ikke Lyst til at afgøre Sagen paa den Maade, behøver han blot at sige nej eller ogsaa at lade være at svare; saa gaar Sagen til Retten, hvad den nu gør, uden at dette Forelæg gives. Og den Omstændighed, at den sigtede enten siger nej eller ikke svarer, har ingen processuelle Følger. For mig staar det endogsaa saaledes, at naar den sigtede nægter at vedtage et Forelæg, saa er det noget, der ikke en Gang skal dokumenteres for Politiretten; det er uden processuel Betydning og kommer ikke Retten ved. I hvert Tilfælde forekommer det mig klart, at det, der saaledes er passeret, ikke paa nogen Maade kan have Indflydelse paa Dommeren og paa hans Afgørelse. Som Sagen nu staar, hvor det er Dommeren, der i Reglen skal begynde med at søge at faa den sigtede til i Mindelighed at vedtage en Bøde,

for at Sagen hurtig kan blive ekspederet, danner Dommeren sig fra Sagens Begyndelse, forinden den endnu er bleven oplyst, og forinden den vedkommende sigtede har haft Lejlighed til at fremsætte sin Defension, en vis Mening om Sagen, og han forelægger saa et Forelæg for den sigtede. Naar denne saa siger nej, kan han frygte for, at Dommeren nu vil føle sig bunden ved, at billigere maa den sigtede i alt Fald ikke slippe og kan endogsaa vente en haardere Straf. Noget ganske andet bliver det, naar det er en anden Autoritet f. Eks. Politidirektøren, der har givet et Forelæg; som ikke en Gang behøver at komme til Dommerens Kundskab. Det kan i alt Fald ikke influere paa Dommeren, at Politidirektøren har haft en Mening, som Dommeren maaske finder fejlagtig enten i den ene eller den anden Retning.

Jeg skal dernæst gøre opmærksom paa, at Lovforslagets § 2 væsentlig er omarbejdet. Den fremtræder nu i en langt kortere, jeg tror ogsaa langt klarere og simplere Skikkelse end i Regeringens Forslag. Vi have navnlig været enige om, at man ikke skulde forlange en udtrykkelig Skyldserklæring fra den sigtedes Side. I en Masse af Tilfælde vil den sigtede, selv om han finder sig skyldig, nødig tilstaa det. Han vil sige: Jeg ved ikke, om jeg er skyldig, det er et juridisk Spørgsmaal, som jeg ikke kan besvare. Man kan derfor ikke forlange, at han skal give en positiv Erklæring om, at han er skyldig, selv om han maaske meget godt ved, at han er skyldig. Vi have ment at kunne indskrænke os til at sige, at Vedtagelse af Forelæg maa ikke modtages, naar den sigtede udtrykkelig erklærer, at han ikke er skyldig. Videre tror jeg ikke, at man behøver at gaa.

Jeg maa dernæst gøre opmærksom paa, at, saaledes som vi formulere Ændringsforslaget under Nr. 5, er det ikke nødvendigt, at der skal gives den sigtede en Frist til at erklære sig. Det vil rimeligvis blive Reglen, at der gives en Frist paa ikke over 3 Dage, men det er ikke nødvendigt, og jeg tror ogsaa, det maa erkendes, at det i mange Tilfælde, navnlig, hvor det drejer sig om Vagabonder, Drukkenbolte og Udlændinge, der f. Eks. komme fra Malmø med Damperen osv., vilde være meget uheldigt, om Sagen ikke kunde afgøres hurtigt, idet der nødvendigvis skulde gives en Frist, som vedkommende naturligvis vilde benytte til at forsvinde. Jeg tror ikke, at man gør noget Indgreb i de paagældendes Ret derved. Man spørger dem